

saa til sidst tror jeg, at man fra alle Sider, hvilken Mening man end kan have med Hensyn til Enkelthederne, maa ønske hinanden til Lykke med, om vi omsider kunne faa en Ende paa Forhandlingerne om denne Reform.

Danneskjold-Samsø: Jeg skal ikke komme nærmere ind paa Detailler vedrørende disse Lovforslag, men jeg maa dog berigtige nogle af den højtærede Ministers Udtalelser. Den højtærede Finansminister udtalte, saa vidt jeg forstod ham, at han ikke mente, at jeg havde ydet noget Bidrag til at søge at faa Udgifterne til Tiendeaflysningen nedsatte. Det er en absolut Fejltagelse, hvis Ministeren har udtalt sig saaledes. Jeg har været med til at ønske Optagelse af et Statslaan nu straks, for om muligt at faa nedbragt det aarlige Bidrag med i alt Fald $\frac{1}{2}$ Mill. Kr., men Finansministeren har modsat sig det og har kun villet acceptere, hvad der nu staar i Lovforslaget, nemlig en Bemyndigelse til at kunne optage et saadant Laan naar som helst i Løbet af de kommende ca. 60 Aar. Videre ere vi ikke naaede. Jeg derimod ønsker det gjort hurtigst muligt for derved at spare Penge for Staten. — Naar den højtærede Finansminister har undret sig over mine Udtalelser med Hensyn til, at dette Bidrag til Tiendeaflysningen bevilges her ved Skattelovene, er det jo dog saa, at jeg ikke har rettet nogen Anke mod den højtærede Finansminister; jeg har ikke nævnt Regeringen eller Finansministeren i den Udtalelse, jeg fremkom med paa Mindretallets Vegne. Vi have derimod undret os over, at Flertallet har ydet dette store Bidrag paa 1,650,000 Kr., uden at Finansministeren er fremkommen med Anmodning derom her i Tinget eller har stillet noget Lovforslag derom. Jeg kan for mit Vedkommende sige, at saafremt Finansministeren var fremkommen med et Forslag herom her i Tinget, havde jeg stillet mig anderledes lige over for det, men jeg tror ikke, at det er rigtigt her paa Skattelovene at løse Spørgsmaalet om Bevillinger i særlige Øjemed, uden at Regeringen har foreslaaet det, blot fordi Flertallet siger: Vi ville udskrive højere Skatter, end Regeringen forlanger. Vil man ved et særligt Lovforslag, f. Eks. det vedrørende Vestkystanlægene, sige: Vi ville give 1 Mill. mere, da kan jeg forstaa dette, men at man her paa Skattelovene siger: Vi ville, uden at der er fremkommet Forslag derom fra Re-

geringens Side, bevilge den 1,650,000 Kr. til Afløsning af Tienden, det tror jeg er noget, vi ikke have oplevet Eksempel paa før, og det er det, vi finde, ikke er korrekt.

Finansministeren (C. Hage): Hvis jeg forstod det ærede Medlem ret, er hans Betænkelse altsaa den, at det er Udvalgets Flertal og ikke Ministeren, der har foreslaaet de Forhøjelser, som skulle føre til en forøget Indtægt. Hvis det kan berolige ærede Medlemmer, vil jeg da sige, at disse i Udvalget stillede Forslag betragter jeg som stillede af mig selv; jeg accepterer dem med samme finansielle Tilfredshed, som om jeg selv havde stillet dem. Efter dette venter jeg da, at det ærede Medlem vil være i Stand til at stemme for Lovforslagene. — Med Hensyn til Tiendeaflysningen og det ærede Medlems Bestræbelser for at bringe Udgiften dertil ned, er min Mening den, at hvis der skulde være Tale om en virkelig Reduktion af Statens Udgift, maatte dette ske derved, at enten den Betaling, som udredes af Tiendeyderne, forhøjes, eller at det Vederlag, der gives Tiendeyderne, nedsættes, eller begge Dele. Noget saadant har imidlertid ikke fundet Tilslutning i Udvalget, og jeg ved ikke, om det ærede Medlem har støttet Bestræbelserne i saa Henseende. Derimod den Fordel eller den Besparelse, som muligvis kan indvindes ved Optagelse af et stort samlet Statslaan, der vilde komme til at beløbe sig til mellem 100 og 150 Mill. Kr., er saa usikker og saa risikabel for Statskassen, at jeg ikke paa Forhaand kan betragte det som en virkelig Vinding eller Besparelse, der derved aabnes Udsigt til. Navnlig vilde jeg aldeles ikke kunne finde det rigtigt at paalægge Finansministeren under alle Omstændigheder at skulle skaffe Pengene til Veje gennem et Statslaan. Det vilde være at paalægge en Byrde, som kunde blive overordentlig tung for Statskassen.

Da ingen yderligere ønskede at udtale sig, sluttedes Forhandlingen.

Lovforslaget blev ved et Navneopraab, der var begært af de foran nævnte Medlemmer, som nedenstaaende Liste udviser, *vedtaget* med 33 Stemmer mod 2; 22 svarede „Stemmer ikke“, og 7 vare fraværende.